

VIROLET

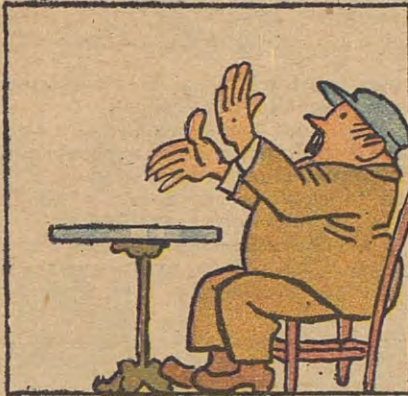
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

NO TOT ES PER MENJAR

per CORNET

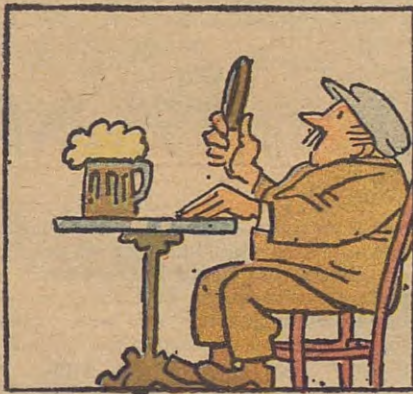
— Una cervesa vol beure? Vagi allí al davant que l'hi donaran molt bona i molt barata.

— Mossol!.. Mossol!.. una cervesa.

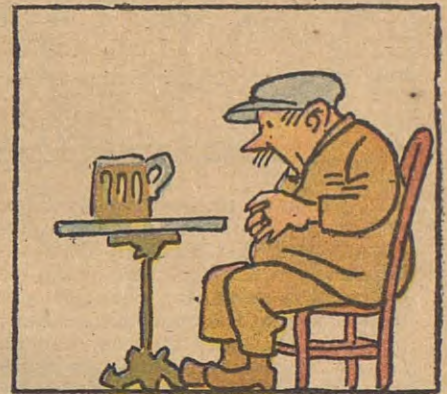
— Si és servit. Vol res més?
— Res més. Si quasi m'han donat massa coses!

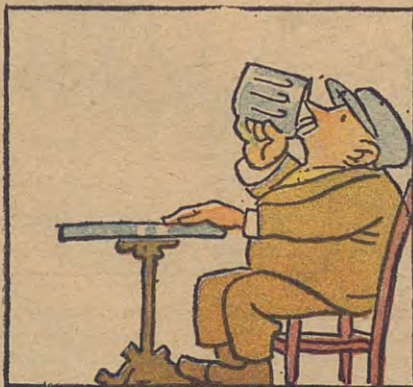
— Noi, sí que és barato. Per cinquanta cèntims cervesa i bescuit ben gros.

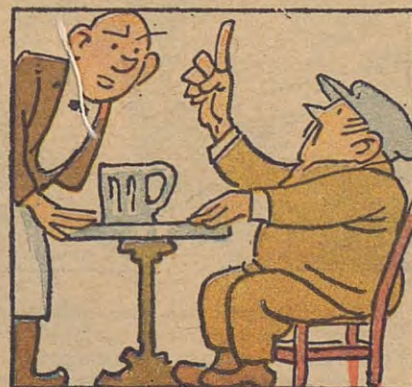
— Aquest bescuit em sembla una mica dur. Costa de rosegar.

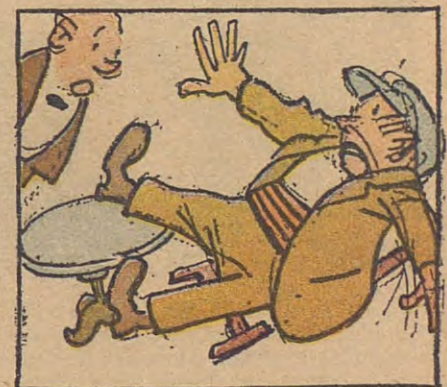
— Oh, i per empassar-t'ho tens de fer un gran esforç.

— Em beuré la cervesa perquè m'ajudi a tirar-ho avall.

— Mossol! Una altra cervesa, però sense bescuit, que aquest m'ha costat molt d'empassar.

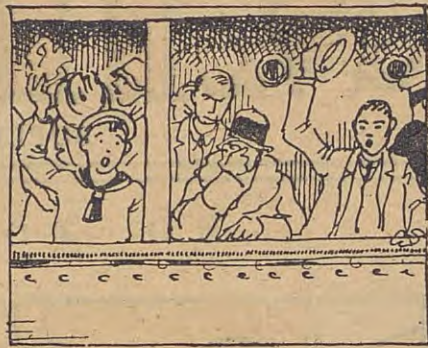
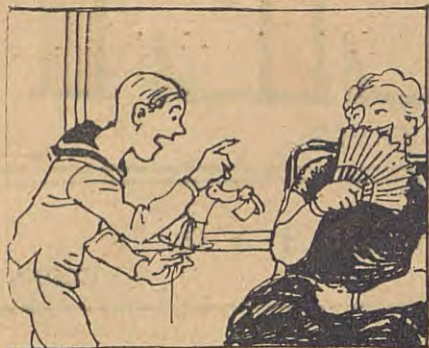

— Però si allò no era un bescuit! era un feltre per a recollir la que cau. Oh, i el de vostè feia ja més d'un any que servia.

El tresor dels Inques

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

En Francisquet Maranyes era el xic de casa seva, i com que els altres seus germans eren bastant més grans que ell, resultava ésser sempre el mimat. I anà creixent, amb la costum de què els a tres ja es preocupaven de tot, que ell no era bo per a res. Així sí; era molt eixerit i tenia cada acudit que feia trencar de riure, particularment a les seves ties Anastasia i Qui-

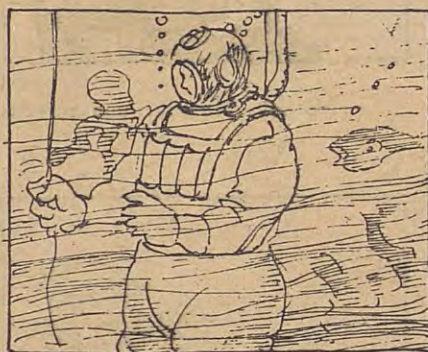
ma, que totes les gràcies li trobaven a l'entremaliat Francisquet.

Vet aquí que si fins llavors als pares d'en Francisquet tot els havia anat bé, amb una imprudent jugada de Borsa tot se'n anà per terra i la família Maranyes es trobà apuradíssima.

Les ties Anastasia i Quima disposaven d'una reduïda renda, que no els permetia auxiliar-los, i no hi haqué

més remei que prendre una important resolució: acordaren d'anar-se'n al Perú, a on un seu cosí havia lograt prosperar a Lima i sabien que els aco-lliria cordialment.

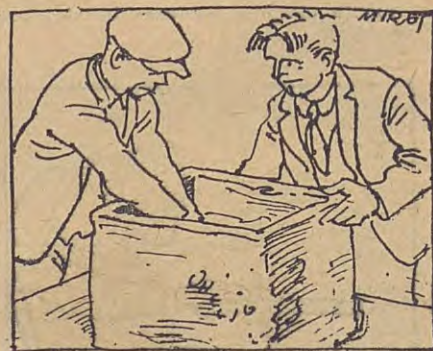
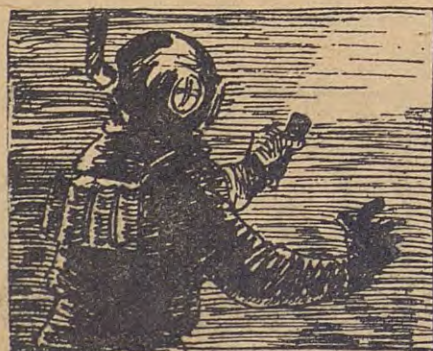
Al vapor, naturalment, durant els dies que durà la travessia, tingueren ocasió de fer algunes coneixences. Entre els nous coneguts, el que més íntimà va ésser el senyor Carmona, el

qual resultava un gran element per passar l'estona, perquè sempre tenia una història per contar. En Francisquet, que era molt aficionat a escoltar-lo, va restar molt impressionat quan el senyor Carmona digué: — Però, avui no contaré cap fantasia, sinó un fet real... — I començà aquesta història: «El que vaig a contar s'esdevin-

gué fa més de vuit anys, al Perú, precisament a on anem. Jo era bus i acabava d'ésser anomenat encarregat de la colla de bussos, que treba làvem en el salament del vapor «Novak», enfonsat prop de les illes Corcovado. De la colla de bussos tenia jo especial amistat i confiança amb un xicot anomenat Gabriel. La feina de salvar

el «Novak» era llarga i complicada i per això tinguérem temps de solidificar la nostra amistat. Gabriel un dia em confià que havia llucar entre les penombres verdoses de l'aigua la silueta d'un antic vaixell de vela, i com que un hom sempre està a punt d'imaginar tresors perduts, tot seguit es desplegà la nostra fantasia i cobdícia.

Férem algunes submersions cap a l'indret on Gabriel indicà i, efectivament, érem en presència d'una nau de l'època colonial, de llavors dels virreis. Naturalment, la nostra feina era lenta perquè havíem d'aprofitar estones en què no teníem feina al «Novak» i també havíem d'evitar cridar l'atenció. Al cap de quinze dies vaig lograr tro-

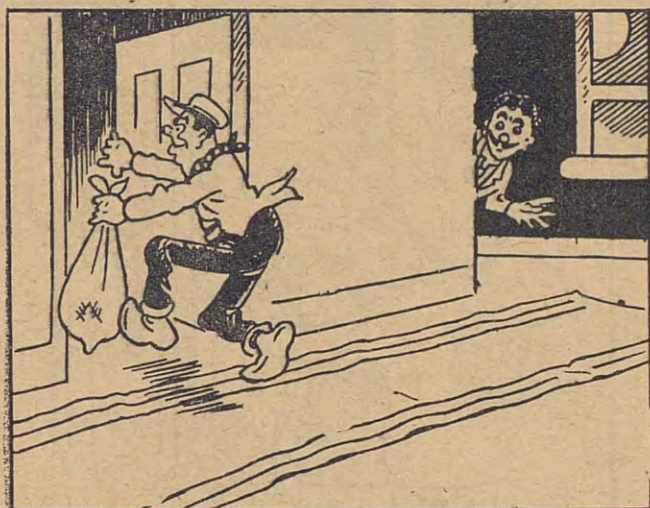
bar una feixuga caixa que amb totes les precaucions logràrem pujar a dalt desapercebudament. Podeu comptar la nostra emoció!... (En Francisquet seguia el relat com si s'hi trobés.) Però el contingut de la caixa ens decepcionà als primers moments.

Hi havia una ullera vella, alguns llibres de pergami, una bossa amb

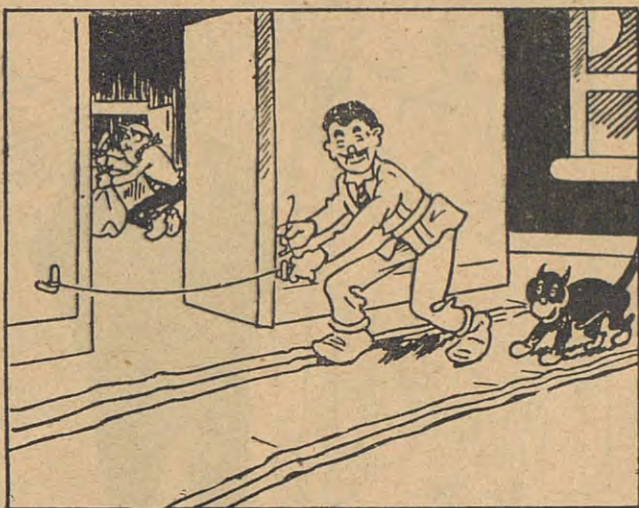
unes cent monedes d'or, tot plegat el valor d'unes sis mil pessetes, que no eren res per la nostra ambició. També hi trobàrem unes medalles de la Mare de Déu. En un envop lacrat hi trobàrem un plànol al qual de primer moment no donàrem importància, però que un cop repassat amb més atenció

(Seguirà)

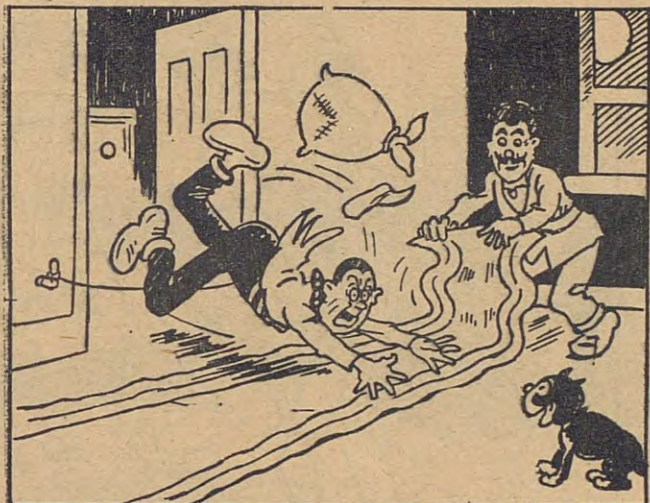
L'ALFOMBRA MÀGICA

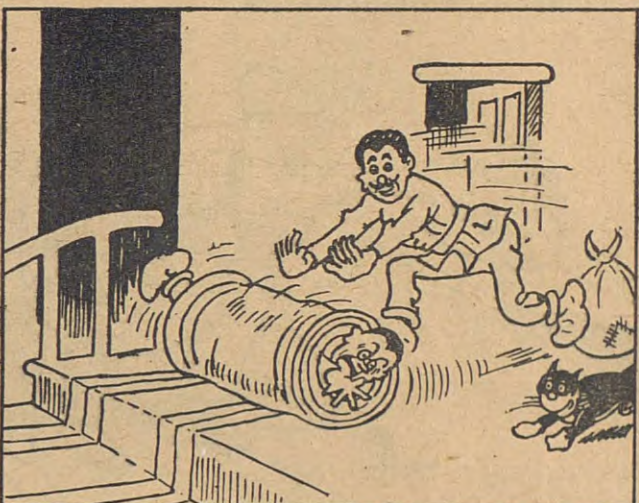
En Mallarga ve a robar
prò l'amo l'ha vist entrar.

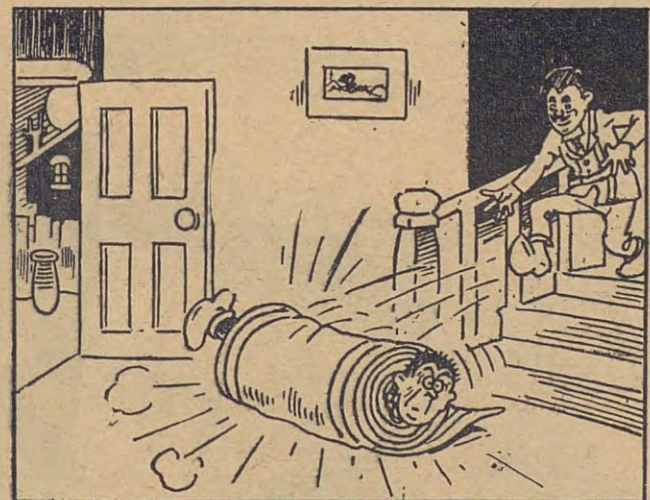
— Amb eix cordill a la porta
tindrà una sorpresa forta.

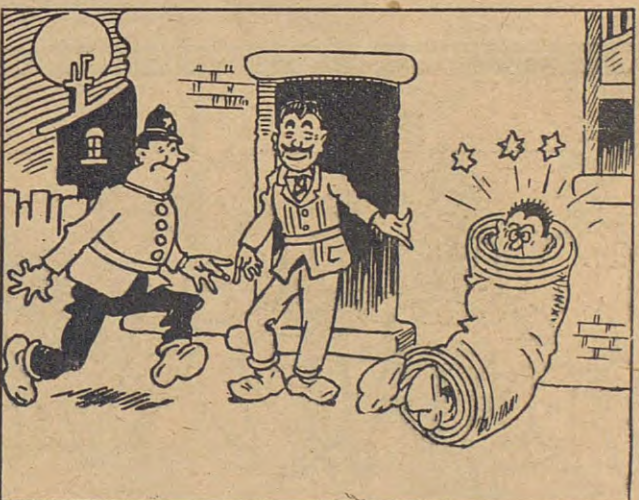
Patafi! — Ai ail què és això!
— Ja et tinc atrapat, minyó.

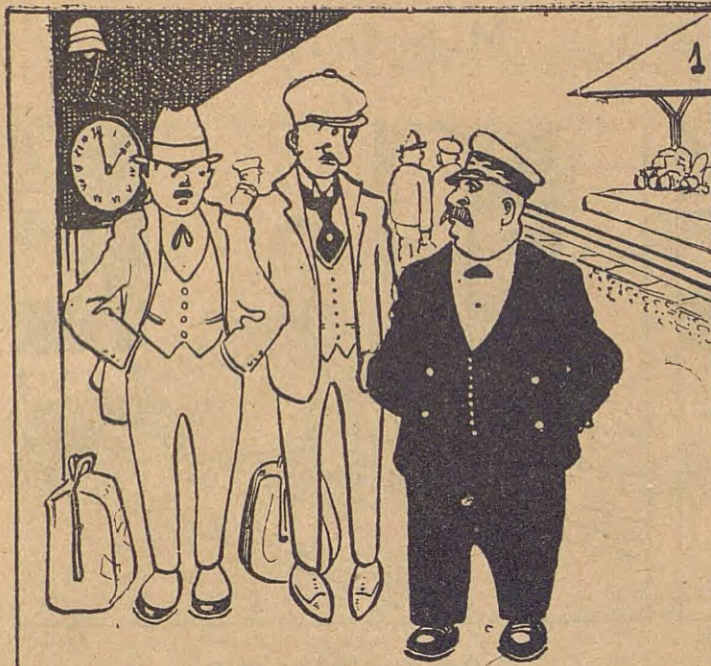
Amb un petit cop de peu
sembla una bola de neu.

I baixa escales avall
amb un fort terrabastall.

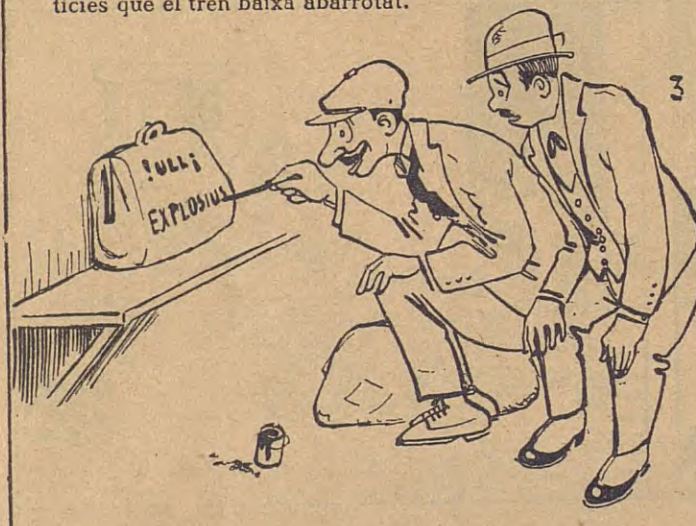
— Què en diu, urbà, d'eixa alfombra?
— Que le facilito, hombra!

En Pi i en Boladeras, dos viatjants, esperen el tren a l'estació de Vilacalmosa. El quefe els diu que té notícies que el tren baixa abarrotat.

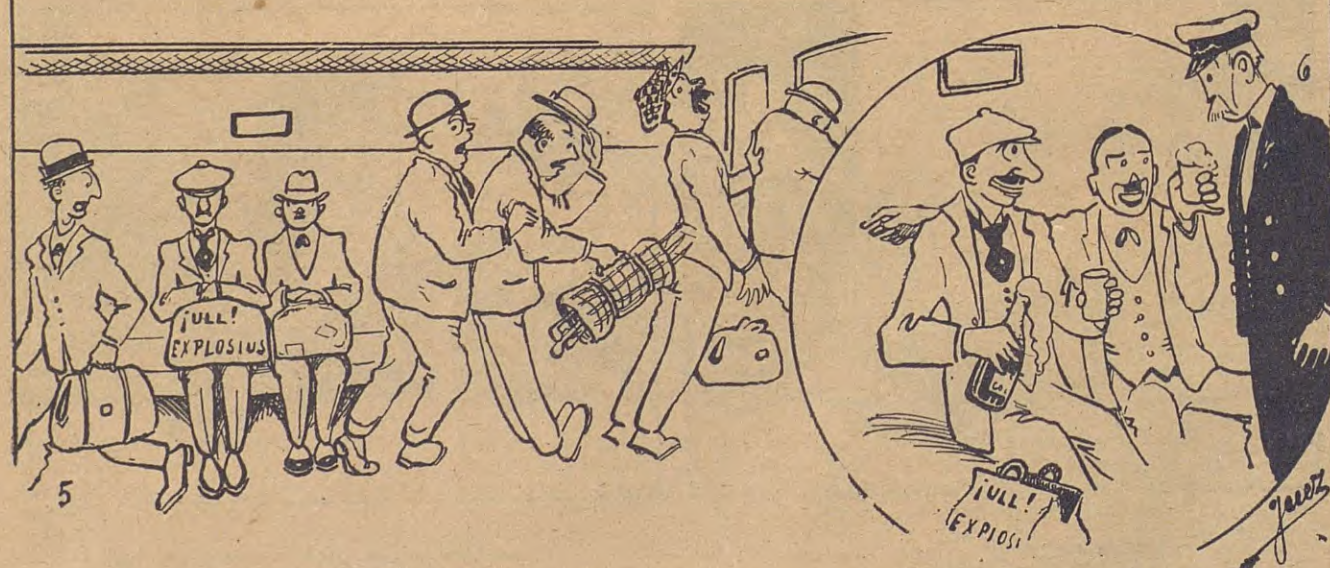
En efecte.

Mes, en Pi, que té gran imaginació, se li acut una lluminosa idea.

I miran de enquibir-se allà on poden.

Els efectes comencen a fer el seu paper. La gent, veient el rètol, va fugint poc a poc. Quan han quedat sols celebren la gran pensada,

guan entra el revisor, que algun xerraire l'ha previnut, no poden menys de convidar-lo. — Si, senyors — diu en Pi; — ningú em negarà que les mostres que jo viatjo no siguin *explosives*.

Jordi

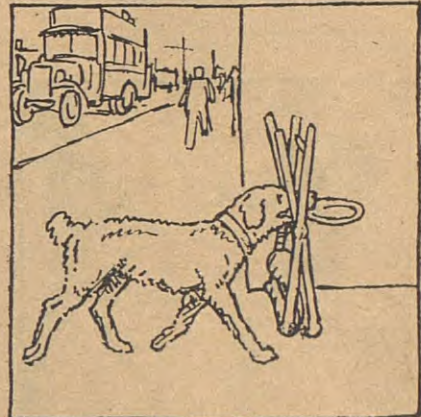
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

L'oncle Joan ha viscut molt. Ha corregut mig món per mar i per terra. Així és que sap moltes històries, totes interessants i extraordinàries. Els seus nebots sempre li'n demanen.

Avui — va dir una vegada — us explicaré històries de gossos. Ja recordeu tots com varen ésser útils, durant la guerra gran, en la recerca de ferits. Milers de soldats deuen la vida a tan intel·ligents animals.

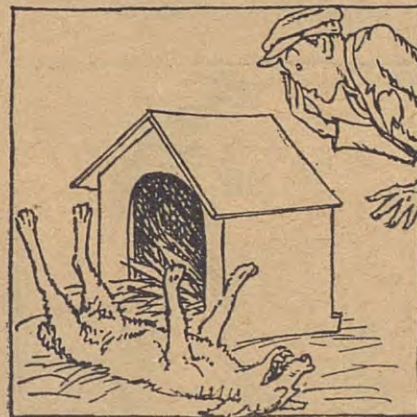
Ara se m'acut el cas d'un gos dels que en diuen d'aigua, que acompanyava el seu amo, que era cec, fins la cantonada on acostumava a captar. El gos portava la cadireta, i un cop instal·lats, parava el platet.

I recollien molts diners. D'aquesta manera varen viure un grapat d'anys, fins que la mort, que no deixa res per verd, va venir a buscar el vell captaire i se'l va endur. El gos va cuidar molt bé el seu amo...

... durant la malaltia. Ell anava a la farmàcia a buscar les medicines i les hi donava a l'hora justa; ell li arreglava el llit, ventilava les habitacions, obria la porta i prenia el recados, etc.

Quan el va tenir enterrat, què voleu que fes la pobre bèstia? La força del costum es va imposar i — hagués cec o no — agafava la cadireta i el platet i cap a la cantonada falta gent.

I el bo del cas és que els passants continuaven omplint-li el platet de cèntims sense fer cabal que la cadireta d'estiora — parada puntualment pel gos — tingués o no assegut un pobre.

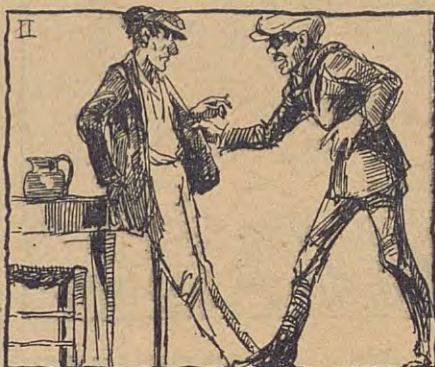
El gos va anar vivint d'aquesta manera un altre grapat d'anys sense que se li estronqués el favor del públic, sempre arreplegant cèntims i sempre considerat com a pobre de solemnitat.

Fins que, quan a l'últim va morir de vell, miserable, brut, i apedaçat, van trobar-li, entre les palles del seu jaç, més de vint mil duros, entre monedes i bitllets de banc!

La sort

I
En Pau Mandra, vagabon
que està tip de rodar món-
vol dedicar-se a robar
per poder-se retirar
i avui ha fet bona saca:
tres rellotges de butxaca.

II
Però un company seu l'ha vist
i li diu: «Noi, és ben trist
que tu facis tant botí
i jo no en vegi ni així.»
I sense cap compliment
un dels rellotges li pren.

III
Ja ve un altre lladregot
i li diu: «Quedar-s'ho tot
és un acte d'egoisme.
Demostrea amor al proïsme
i parteix amb mi el robat»
I un rellotge li ha pispat.

IV
Ja només n'hi queda un
quan s'acosta un altre punt
filipino i li'l demana.
«No vull, ni em dóna la gana!»
«No? doncs ara te'l prendré!»
I així mateix ho va fè.

V
Jeu en Pau, tot entristit
a vora l'Asil de Nit,
car no té per a pagar
els deu cèntims per entrar,
i veu vení en la foscor
el seu primer robador.

VI
Aquest tem que dins l'Asil
hi hagi la guàrdia civil,
i abans d'entrar-hi amaga
al tronc d'una alzina obaga
el rellotge que ha robat
per si acàs és registrat.

VII
Vénen els altres també
i fan igual que el primé
i en Pau que els va contemplant
té una alegria tan gran
que es posaria a ballar
mes, té seny per esperar.

VIII
Quan els lladres ja han entrat
i el seu tresor han deixat
corre vers l'alzina en Pau
treu els rellotges del cau
i fuig corrent, exclamant:
«Manoil quina sort més grant!»

IX
Però dos del sometent
que l'han vist córrer rabent
l'aturen i, registrat,
els rellotges li han trobat,
i ara tindrà a la presó
llarg temps per meditació.

PLET RESOLT

En Jepet era un bon jan, tan bon jan que tothom del poble l'enredava i l'explotava tant com podia. I, malgrat que sempre treballava, no tenia mai ni cinc cèntims, perquè tots el pagaven amb promeses, que mai no les complien.

Fins que, malgrat la seva paciència, en Jepet decidí anar-se'n del poble. Però com? La ciutat era lluny, ell no tenia diners per pagar el tren i per anar-hi a peu, almenys necessitava alguns queviures pel camí.

Per fi, li sembla trobar una solució. Es presentà a l'hostal i demanà a l'hostaler al qual havia fet molts serveis, que li donés alguna cosa per menjar pel camí.

— I així que tingui diners us ho pagaré, ja sabeu que sóc fiat — afegí.

L'hostaler, rondinant, prengué de la cuina mitja dotzena d'ous durs i li els donà, dient:

— Bé, no te'n descuidis ara, eh?
— No tingueu por. Adéu-siau.

Mercès a aquella magre minestra, en Jepet pogué arribar a la ciutat, i com que era bon treballador i robust, aviat trohà feina de camàlic.

Treballà de ferm durant un any, i pogué comprar un carro amb un cavall i treballar pel seu compte.

Al cap de tres anys havia estalviat un centenar d'unces, i decidí tornar al poble i comprar algunes terres per viure-hi.

Fins aleshores no havia pensat més en el deute que tenia amb l'hostaler, mes tan bon punt arribà al poble, es presentà a l'hostal a pagar-lo.

— I perdoneu que us hagi fet esperar tant, però com que no sé escriure, no us podia enviar els diners. Ja em direu quant us dec.

— Espera't un moment, que et faré el compte.

L'hostaler havia olorat que en Jepet duia diners i volia fer-se'n la seva part.

Al cap d'una estona de calcular li presentà un compte fabulos.

— Mira, em deus quinze cents duros — li digué.

En Jepet quedà com qui veu visions.

— Mitja dotzena d'ous, quinze cents duros?

— És clar, home! Has trigat tres anys a pagar, doncs, els comptes són ben clars. Aquests sis ous, tornats pollets, al primer any haurien estat sis galines, al segon any n'haurien pogut ésser, fent una llocada cada una, setanta dues, i al tercer any, de la mateixa manera, més de vuitcentes. Doncs a pagar!

— No vull això és usura!

— Ja ho veurem què hi dirà el jutge, perquè et citaré.

En Jepet se n'anà tot preocupat, tement un plet que li prengué el diner guanyat amb tanta feina. Al cap

Pierre d'Os, estudiant el menú:
— Recorda si m'agrada la llagosta, mosso?

(De The Passing Show)

de poc, trobà el seu amic en Pau i li contà què li passava.

— No t'amoïnis, quan et citin a cà'l jutge, vés-hi tranquil que ja vindré jo a fer-te d'advocat.

En Jepet es va tranquil·litzar un vic. Arribà el dia assenyalat per a jutjar l'assumpte, i ell i l'hostaler es presentaren davant el jutge, però en Pau no venia. En Jepet ja començava a perdre la seva confiança, i demanà al jutge que esperés un quart per veure si venia en Pau. Per fi, arribà aquest, tot suat, verme'l i esbufegant.

— Dispensi, senyor jutge, que arribi tard, però és que demà he de sembrar les patates i ara les estava bullint. Per això vinc tan acalorat.

— Per sembrar patates les bulliu?

— Sí, senyor jutge.

— I qui ha vist mai que d'una patata bullida en nasqués cap p'anta!

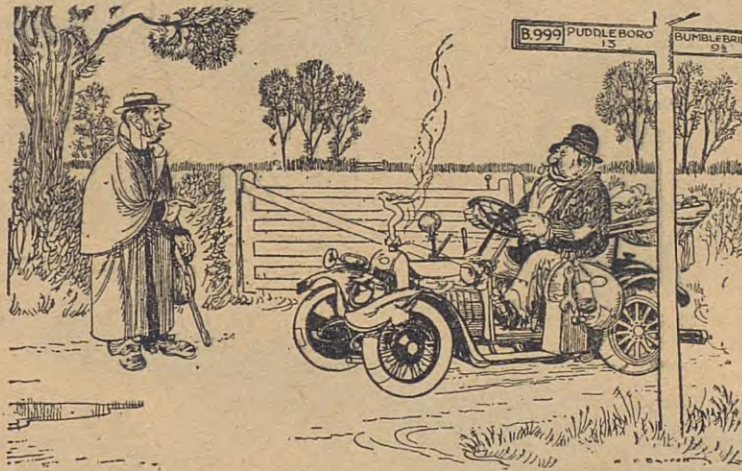
— I qui ha vist mai que d'un ou dur en sortís cap gallina!

Veus aquí com en Jepet guanyà la seva causa.

El Director de la presó, després de fer un sermó al pres que anava a ésser posat en llibertat, acabà:

— Vejam, doncs, si us porteu bé i no heu de tornar per aquí.

— Senyor director — féu l'home, commogut; — ningú que escolti a vostè una vegada, tindrà ganes de tornar.

— Caram! Tens automòbil?

— Sí, l'he fet jo mateix amb les peces que he anat trobant en deu anys per les carreteres.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 666 — Lluís Carbonell

N.º 667 — Anna Matas

N.º 668 Magda Vinyes

N.º 669 — Otilia Marroig

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Es molt desanimador
trobar aigua cercant or.

Troben un llibre als Encants que promet tresors molt grans.

Seguint ses indicacions se'n van a explorar turons.

— Mira, bèsties enterrades!
— Són fòssils? — Són costellades.

Fan profunda excavació per tal de trobâ un filó.

En Balaga, fent forat, una deû d'aigua ha trobat.

Passa l'amo del terreny i els engega un seriós reny.

I amb empenta violent raja un cabdal imponent

L'amo crida entusiasmat — La secada s'ha acabat!

I als Saurís els paga bé donant-los dinâ i dinê.